

neboť nelze rozumně připustiti, aby zaměstnanec vznášel svůj nárok i po obnovení pracovního poměru nastalém po přerušení třeba několikaletém. Jaká mez to může rozumně býti? Žádná jiná, než že zaměstnanecký poměr se musí obnoviti tak záhy a že přerušení smí býti jen tak dlouhé, aby běžné období dovolené od 1. května do 30. září stačilo nejen na doplnění čekacího roku, nýbrž i na dovolenou, ať už z technických důvodů by byla tak udělena až po tomto období. Tomu však bylo zde tak.

Žalobci tedy přísluší dovolená za rok 1924—25, pakli těch 13 dní chyběvších dne 1. května 1925 do toho roku po 15. červnu 1925 doplnil.

Poněvadž to není dosud výslovně konstatováno, ač se to zdá na jev, je třeba, aby se strany o tom vyjádřily a odvolací soud pak podle výsledku doplnění rozhodl.

R o z h o d n u t í n e j v y š. s o u d u z 27. č e r v e n c e 1926
R I 555/26. J. K.

K otázce bezdůvodného obohacení při úpisu válečných půjček obcemi.

Soud I. stolice zamítl žalobu banky A. v Praze podanou na obec V. o zaplacení 6530 Kč s přísl. opřenou o to, že žalující banka omylem poukázala jiné bance B. ve prospěch žalované obce peníz 4288 K, jenž s přirostlými úroky a provisi vzrostl na obnos zažalovaný a že tato banka B. zúčtovala tento peníz ve prospěch žalované obce, která u posléze uvedené banky upsala 8. válečnou půjčku v nom. hodnotě obnos 4288 K několika kráte převyšující ve formě transakce sedmé válečné půjčky u žalující banky dříve upsané a měla žalovaná obec u banky B. aktivní konto z tohoto úpisu, čímž prý žalovaná obec na úkor žalující banky A. byla obohacena, poněvadž banka B. odepřela bance A. omylem jí pro žalovanou obec poukázaný peníz 4288 K nahraditi, ježto prý žalovaná obec u banky B. toho času neměla více žádnou pohledávku.

Z d ů v o d ů: Je zjištěno, že žalovaná obec v r. 1918 osmou válečnou půjčku neupsala ve formě zákonné, t. j. ve formě usnesení obecního výboru. Učinila-li tudíž žalovaná u banky B. nějakou přihlášku na cit. půjčku, byla přihláška právně neplatnou a neúčinnou, pro žalovanou obec nezávaznou a nemohly z ní pro obec vzejíti žádná práva a závazky; je dále prokázáno, že bankou A byl bance B. ve prospěch žalované obce zaslán peníz 4288 K v r. 1918, že tento peníz byl žalované obci připsán

k dobru, že však banka B. žalovanou obec dále zatížila následkem přihlášky její na osmou vál. půjčku vyúčtováním od žalobkyně jí pro žalovanou zaslaného peníze 4288 Kč. Avšak z této transakce na podkladě tvrzeného úpisu osmé vál. půjčky pro nedostatek zákonných náležitostí nemohla pro obec žalovanou vzejít žádná práva ani závazky, nemohla proto a také nebyla ve skutečnosti transakcí tou žalovaná obec obohacena, ježto do jmění žalované nepřešel peníz, o nějž žalobkyně podle svého tvrzení byla poškozena.

Odvolání žalobkyně II. stol. částečně vyhověla uznávši žalovanou povinnou k zaplacení 4288 Kč se 6% úroky od žaloby a zamítuvši naproti tomu žalobní nárok ohledně zbytku 2242 Kč s přísl. v podstatě z těchto důvodů: Provedenými důkazy I. stol. je prokázáno, že žalobkyně omylem plnila ve prospěch žalované, k čemuž podle skutkového stavu nebyla povinna, a že tímto platem zvýšilo se aktivní konto u banky B. o tuto částku 4288 Kč a že tudíž byla o tento peníz bezdůvodně obohacena. Zamítl-li však I. soud žalobu proto, že banka B. zúčtovala tuto aktivní pol. žalované obci při opatření osmé vál. půjčky pro žalovanou, což stalo se bez platného usnesení ob. výboru, t. j. odpočetla-li tuto pol. ad 20.253 Kč 45 h, jež bankou B. dány byly zálohou k opatření této vál. půjčky a následkem této transakce nekryté platným usnesením ob. výboru byla ona položka aktivní pro obec ztracena, pak spočívá to na nepřípustném směšování dvou skutkových stavů, jež nutno odlišiti. I. soud přehlédl, že z toho, že úpis osmé vál. půjčky stal se bez platného usnesení ob. výboru, že tedy je neplatna zápůjčka poskytnutá žal. obci bankou B. k úpisu vál. půjčky, může býti učiněn pouze závěr, že tato banka nebyla a není oprávněna, by použila aktiva per 4288 Kč podávající se z postupu žalobkyně pro žalovanou ke zúčtování na tuto neplatnou zápůjčku a že podle toho toto aktivum dnes ještě u banky B. pro žalovanou po právu pozůstává. Je tudíž žal. obec o tento peníz obohacena. — Ohledně úroků a provise per 2242 Kč poukazuje se na § 1437 obč. z. a může žalovaná býti přidržena pouze k zaplacení úroků z prodlení od žaloby; není však povinna vydati úroky jdoucí jí k dobru až do tohoto dne. Žalobkyně je podle § 1431 obč. z. oprávněna žádati zpět 4288 Kč bance B. poukázaných a to od žalované, ježto jí tento peníz bankou B. byl k dobru připsán.

K dovolání o b o u s t r a n nejvyšší soud vyhověv dovolání žalované o b n o v i l rozsudek I. stol. Z d ů v o d ů: Dovolání je oprávněno podle § 503 č. 4. c. ř. s. Při právním posouzení

věci vychází i dovolací soud ze skutkového předpokladu, že nedošlo mezi žalovanou obcí a bankou B. v r. 1918 z důvodu úpisu osmé vál. půjčky k platné smlouvě o zápůjčku, z níž by dluhovala žalovaná obec jmenované bance nějakou částku. Soud I. stol. zjistil, že žalovaná obec neupsala v r. 1918 platně vál. půjčky, ježto nedošlo vůbec k usnesení obecního výboru v tomto smyslu. Nevznikl proto pro žalovanou obec závazek vůči bance B. z důvodu zápůjčky poskytnuté za příčinou úpisu vál. půjčky. Žalobkyně neodporovala odvoláním tomuto skutkovému zjištění, odvolací soud neměl proto důvodu zabývat se jeho správností a výslovně je převzít. Z důvodů jeho rozsudku je patrné, že převzal zjištění to mlčky, upíraje mu právní účín z důvodu, že podle jeho názoru soud I. stol. smísl nepřipustným způsobem dva skutkové stavy.

Po této stránce je však na omylu. Podle dalšího skutkového zjištění soudu I. stol., jež taktéž nebylo vzato v odpor, došlo k odpočtu sporné jistiny 4288 Kč u banky B. tím, že banka započítala tento peníz na částku 20.242 Kč 45 h zapsaný v knihách banky jako dluh žal. obce z úpisu osmé vál. půjčky, takže tento dluh, t. j. částka, zapsaná jako dluh, byla zmenšena o uvedený peníz. Vzhledem ku zjištění, že dluh ten nebyl a není po právu a že jde jen o účetní zápis po právu bezúčinný, nelze mluvit o obohacení žalované strany tím, že jí byla v knihách banky odepsána část dluhu. Žalovaná nedluhovala bance ničeho, nezměnilo se proto ničeho na jejím jmění prostou změnou účetního zápisu po právu bezdůvodného, nezakládajícího závazek žalované obce a nepřešlo tím nic do jmění žalované obce. Uvedená změna účetního stavu neopravňuje ještě žalovanou obec, by částku tu požadovala od banky B.

Žalobkyně opřela nárok žalobní jen o tento zápis, po př. předchozí poukaz, aniž tvrdí, že částka 4288 Kč byla žalované obci vyplacena neb aspoň že tato domáhá se výplaty její. Právem proto odepřel soud I. stol. oprávnění celému žalobnímu nároku, neboť i další částka 2242 Kč sdílí osud jistiny.

Rozh. nejv. soudu ze 24. listopadu 1925 č. j. R v I 1328/25-1. R. v. z. s. Jar. Kotora.

Neměla-li manželka důvodu, aby opustila společnou domácnost, nemá vůči manželovi nároku na výživné (§§ 91, 92 a 93 obč. z.).

Správně jest, že podle § 91 obč. zák. jest manžel povinen, aby manželce poskytoval slušnou výživu svému jmění přiměře-